05/09/2020

Αφιέρωμα στον Όσιο Εφραίμ τον Κατουνακιώτη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θηβών και Λεβαδείας

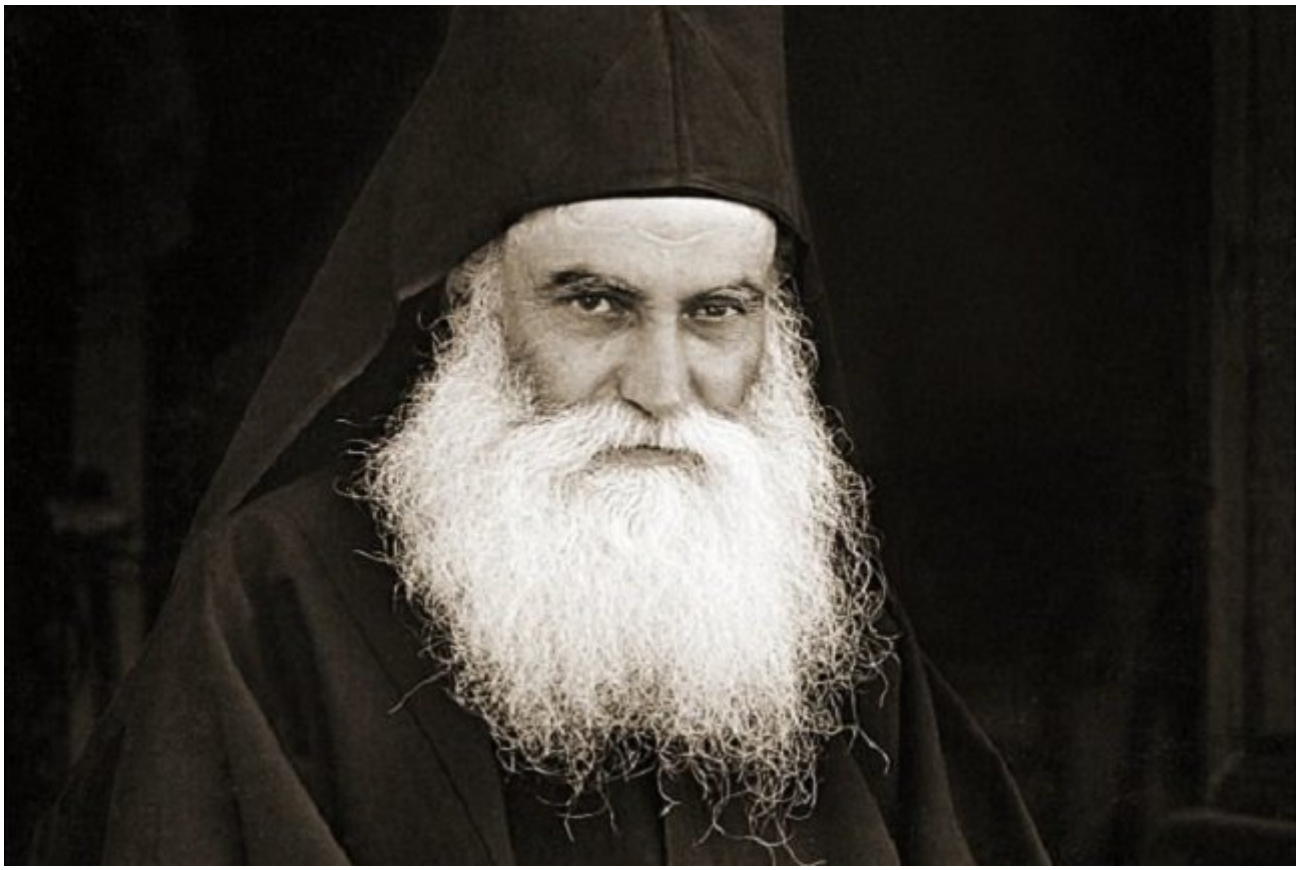

Γράφει ο Αρχιμ. Σιλουανός Πεπονάκης, Καθηγούμενος Ιεράς Μονής Αγίου Γεωργίου Μαυρομματίου της Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας στον επίσημο ιστότοπο της οποίας και δημοσιεύεται, με αφορμή τον πρώτο του επίσημο εορτασμό μετά την κατάταξή του στο αγιολόγιο της Εκκλησίας.

Υπενθυμίζεται ότι μπορείτε αύριο 6 Σεπτεμβρίου να παρακολουθήσετε ΖΩΝΤΑΝΑ από το Πρακτορείο Ορθοδοξία τον πρώτο εορτασμό του οσίου Εφραίμ του Κατουνακιώτου.

Βρισκόμαστε στην ευχάριστη θέση, να εορτάσουμε για πρώτη φορά επίσημα, με κάθε λαμπρότητα που αρμόζει στην περίπτωση, μέσα στην θεία λατρεία, την κατάταξη στο αγιολόγιο της Εκκλησίας, με απόφαση της Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, το άνθος το εύοσμο της γης της Βοιωτίας, τον παπά Εφραίμ τον Κατουνακιώτη. Εκείνον που με το ταπεινό του φρόνημα και μέσα από

την νόμιμη άθληση στο Περιβόλι της Παναγίας, στα ησυχαστικά Κατουνάκια, έλαβε από τον Θεό την χάρη και την σφραγίδα του Πνεύματος, και απέκτησε στην συνείδηση του ορθόδοξου λαού, την θέση του φωτισμένου και λουσμένου στο φως της Θεότητος, ανθρώπου του Θεού, και τον εορτάζουμε σήμερα όχι ως τον παπά Εφραίμ, αλλά τον Όσιο Εφραίμ τον Κατουνακιώτη.

Στο Γεροντικό διαβάζουμε: «Ψηλότερα από όλες τις αρετές, συνήθιζε να λέει ο Αββάς Ιωάννης ο Κολοβός, στέκονται ο φόβος του Θεού και η ταπεινοφροσύνη. Κάποτε ρώτησε έναν από τους επισκέπτες του, ποιος νόμιζε πως πούλησε τον Ιωσήφ.

Τα αδέλφια του, αποκρίθηκε εκείνος. Όχι, είπε ο Γέροντας. Η μεγάλη του ταπεινοφροσύνη. Δεν μπορούσε τάχα, την στιγμή που τον πουλούσαν, να διαμαρτυρηθεί και να φωνάξει πως είναι αδελφός τους; Σώπασε όμως κι άφησε να τον δώσουν στους εμπόρους. Αυτή του η ταπείνωση τον έκανε άρχοντα στην Αίγυπτο».

Αλήθεια αγαπητοί μου, θα μπορούσε κανείς να φανταστεί ότι αυτός ο ψηλός και λιγνός νέος που την καρδιά του γέμιζε ο πόθος του Θεού, θα κατάφερνε τελικά να αγγίξει τον ουρανό; Πόσους κόπους στην υπακοή, πόσους μόχθους στην ασκητική ζωή, πόσος θείος έρωτας, χρειάστηκε για να μεταμορφωθεί η ύπαρξη του νεαρού τότε αναζητητή της αλήθειας, που άφησε την Θήβα για να πορευθεί εκεί που ο Θεός τον καλούσε; Με πόση σαλότητα κατά θεόν άφησε τον εαυτό του στα χέρια των Γεροντάδων του, και στην καθοδήγηση του άλλου νέου οσίου, του Ιωσήφ του Ησυχαστή; Αυτή του η ταπείνωση και ο φόβος του Θεού, για τις οποίες κάνει λόγο ο Αββάς Ιωάννης ο Κολοβός, τις απέκτησε ο Όσιος Εφραίμ και τον έκαναν άρχοντα της αγάπης του Χριστού, που αρχοντικά την μοίραζε και την χορηγούσε ως ρέκτης και μύστης των θείων μυστηρίων.

Ο Όσιος έφυγε από την Θήβα για το Άγιον Όρος το 1933, μετά από κάποιες απόπειρες να πιαστεί με διάφορους τομείς της κοινωνικής ζωής και εργασίες στις οποίες δεν ήταν θέλημα Θεού να ευδοκιμήσει. «Πείσθηκε τότε ότι ο Θεός του έδειχνε τον δρόμο για το Άγιον Όρος. Η απλή Βικτωρία (η μάνα του) είδε στον ύπνο της σεβάσμιο γεροντάκι να της λέει: «Εκεί που πάει τώρα ο γιός σου, θα πετύχει»».2 Είναι γνωστό πως «ο μοναχός δεν κατέχει ειδική ή λειτουργική ιερωσύνη. Με την ταπεινή όμως ζωή της μετανοίας ιερατεύει τη δική του σωτηρία και με την προσευχή του υπέρ του κόσμου γίνεται μέτοχος της βασιλικής ιερωσύνης του Χριστού που σώζει όλο τον Αδάμ». Η αγάπη για τον μοναχισμό έκαιγε και στην δική του καρδιά, και ήταν αυτή που τον οδήγησε στα κακοτράχαλα Κατουνάκια.

Ο Όσιος κατάλαβε νωρίς με την ενέργεια της χάριτος που σιγόβραζε στην καρδιά του, ότι ο άνθρωπος με την παρακοή και την πτώση του στην αμαρτία διέκοψε την ζωηφόρο ενότητά του με τον Θεό. Με αυτό τον τρόπο εισήλθε στη ζωή του ο θάνατος μαζί με τα επακόλουθά του. Έχασε την ασφάλεια και το στήριγμα από τον Θεό που χορηγεί την ζωή, και άρχισε να επινοεί δικό του τρόπο ζωής προσπαθώντας να προστατευθεί από την απειλή του θανάτου. Κατασκευάζει υποκατάστατα που τον αλλοτριώνουν από την ζωή του Θεού, δηλαδή, την πεποίθηση στη λογική κρίση και το ίδιον θέλημα, τη φυσική συγγένεια και την ηδονή των αισθήσεων, και τέλος την απόκτηση υλικών αγαθών.

Όλα αυτά προβληματίζουν τον Όσιο, και έτσι αποφασίζει να ζήσει την ζωή της μετανοίας, να κάνει το άλμα από τα συνήθη και τετριμμένα, στα δύσκολα και ουράνια, από το ψεύδος των αισθήσεων στην αλήθεια του Θεού. Όχι με λόγια, αλλά με έργα που πονάνε πολύ. Ούτε ο ίδιος δεν θα φανταζόταν τότε σε τι μεγάλες δοκιμασίες έβαζε τον εαυτό του. Ούτε επίσης φανταζόταν πόσο ο Θεός θα τον ευλογούσε και θα τον χαρίτωνε. Είναι γνωστό πως οι αλλοτριώσεις για τις οποίες μιλήσαμε πριν, «έγιναν νόμοι που καθορίζουν τις σχέσεις των ανθρώπων. Αναγνωρίσθηκαν ηθικώς και θεωρούνται μάλιστα πολύτιμες στα μάτια των ανθρώπων.

Ωστόσο είναι φανερό ότι δεν μαρτυρούν τίποτε άλλο, παρά την αγάπη του κόσμου και της σάρκας. Η Γραφή όμως λέει ότι η αγάπη αυτή είναι «έχθρα» προς τον Θεό και τα επινοήματά της βδέλυγμα ενώπιον Του. Εύκολα λοιπόν γίνεται κατανοητό, γιατί σαλεύονται τα θεμέλια της γης, όταν κάποιος στρέφεται προς τον μοναχισμό. Συγκρούεται με νόμους, καταστάσεις και φρονήματα κοσμικών διαστάσεων. Όταν όμως με την χάρη του Θεού κάνει το άλμα της πίστεως και ακολουθεί τον Κύριο στην οδό του μοναχισμού, νικά και αυτός τον κόσμο, όπως Εκείνος. Τότε γίνεται υπερκόσμιος με τα ανεκδιήγητα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, που ευαγγελίζονται την αθάνατη υπόστασή του στους κόλπους του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος».

Έτσι ως υπερκόσμιο άνθρωπο, και αυθεντικό, θυμούνται όλοι τον Όσιο Εφραίμ. Σε σαγήνευε με την θέα του προσώπου του, σε αποστόμωνε η ανεπιτήδευτη συμπεριφορά του, σε καθήλωνε η απουσία κάθε κοσμικής σαχλότητας, σε συνέτριβε η γλώσσα της αληθείας που μίλαγε, σε έλκυε η τρυφερότητα της καρδιάς του θηρίου που έγινε αμνός και μαρτυρούσε την χάρη της θεότητας, σε μέθαγε με το κρασί της αγάπης του, σε κέρναγε από την γλυκύτητα της προσευχής του, σε έκλεβαν τα σπινθηροβόλα καθάρια ματιά του. Δεν σε απέλπιζε, αλλά δεν σου χαριζόταν. Δεν ήξερε ο Όσιος την γλώσσα της διπλωματίας, ήξερε

όμως να ξεδιπλώνει καρδιές και να τις επαναφέρει στον Χριστό.

Πέρασε δύσκολα κοντά στους Γεροντάδες του, γιατί έπρεπε να ελευθερωθεί το πνεύμα του μέσα από την μαρτυρική υπακοή. Αυτή αναπτύσσεται και ως ανθρώπινη άσκηση, αλλά προπαντός ως δώρο Θεού. «Το 1933 που προσήλθε ο Όσιος, βρήκε τον γερο-Εφραίμ υπερήλικα, πάνω από 80, τον παπα-Νικηφόρο και τον π. Προκόπιο μεσήλικες. Τους είχε γνωρίσει ήδη στη Θήβα, είχε συνδεθεί μαζί τους και γι' αυτό ήρθε κοντά τους. Ο γερο-Εφραίμ ήταν καλός αλλά σκληροτράχηλος μοναχός. Η υποταγή του νεαρού, μορφωμένου και μαθημένου στην αγάπη της οικογένειας Ευάγγελου παρουσίασε εξαρχής τις δυσκολίες της... «έκανα υπομονή» έλεγε αργότερα ο Όσιος, «αλλά κάποτε με πολέμησε ο λογισμός να του τα κοπανήσω... Όμως συγκρατήθηκα, δεν μίλησα».

Όταν ο μοναχός δέχεται το λόγο ή το θέλημα του Πνευματικού, μαθαίνει με το τρόπο αυτό να δέχεται μέσα στην ύπαρξή του, τη ζωή και το θέλημα πρώτα του Θεού και στη συνέχεια των αδελφών του. «Με τον τρόπο αυτό θραύεται το κέλυφος της ατομικότητάς του και πλατύνεται το είναι του.

Τελειοποιείται στην αγάπη και βρίσκει την αρμονική και τέλεια σχέση με τον Θεό και τον αδελφό. Στην αρχή ασκείται να φέρει μέσα του το θέλημα του Γέροντα και των συνασκητών αδελφών του. Προκόπτοντας όμως στη γνώση του θείου θελήματος διευρύνει την υπόστασή του και δέχεται ως δώρο τη σοφία και τη θεία παγκοσμιότητα του Χριστό. Από την άποψη αυτή η υπακοή είναι μυστήριο της Εκκλησίας, που δημιουργεί υποστάσεις με αληθινή παγκοσμιότητα». Η υπακοή μεταμόρφωσε τον νεαρό Ευάγγελο και στη συνέχεια ασκητή παπά Εφραίμ και του έδωσε τον πολυτιμότερο καρπό της, την καθαρότητα του νου. Η καθαρότητα αυτή τον βοήθησε στην απόκτηση της καθαράς προσευχής, με την οποία αποκαθίσταται η πρωταρχική ζώσα κοινωνία του κτίσματος με τον Κτίστη και πραγματοποιείται η παράστασή του πρόσωπο προς Πρόσωπο ενώπιον του Ανάρχου.

Η υπακοή του του χάρισε και ένα άλλο δώρο πολύτιμο και υπερκόσμιο, την χάρη της ιεροσύνης. «Το 1936, βλέποντας ο παπα-Νικηφόρος την καλή υπακοή, την αγωνιστικότητα και την κοσμιότητα του μοναχού Εφραίμ, αποφάσισε να τον χειροτονήσει διάκονο, για να τον έχει βοηθό στις ιεροπραξίες. Το καλοκαίρι, που κατά τη συνήθειά του κατέβηκε στη Θήβα, πήρε μαζί του και τον νέο μοναχό... Στις 20 Αυγούστου του 1936 ο Όσιος έγινε ιερομόναχος».7 Αγάπησε την λατρεία, και με ζήλο επιδόθηκε στην μετα συντετριμμένης καρδίας τέλεση της θείας λειτουργίας. Είναι αλήθεια ότι όσο περισσότερο αντιλαμβανόμαστε την απομάκρυνσή μας από τον Θεό τόσο περισσότερο συνειδητοποιούμε την διάσπαση του πνεύματός μας, και το μίσος για τον αδελφό μας. Τότε μας γίνεται βαθιά κατανοητό, ότι μόνο με την συμμετοχή μας στο Πάθος του Χριστού, και στα

παθήματα των αδελφών μας μπορούμε να αποκτήσουμε την σωτηρία μας.

Στην κατάσταση αυτή του εντατικού αγώνα, για την απόκτηση της χάριτος, και έχοντας ήδη εμπειρίες καρδιακές θείων αναβάσεων που παρέχει η καθαρότητα της καρδιάς, έγινε η μεγάλη και καθοριστική για την ζωή του Οσίου μας, συνάντηση με τον μεγάλο Γέροντα ησυχαστή και σημερινό Όσιο Ιωσήφ τον Σπηλαιώτη. «Ως ιερέας ο Γέροντας Εφραίμ δέχθηκε την πρόσκληση του γερο-Ιωσήφ να τον λειτουργήσει στον Άγιο Βασίλειο. Μετά την λειτουργία του ζήτησε να πει τον λογισμό του. Κανόνισαν για κάποιο βράδυ. Ανέβηκε στον Άγιο Βασίλειο, κάθισε σ' ένα πεζουλάκι έξω από το μικρό αρχονταρίκι, και έχοντας απλωμένη στα πόδια του τη μυσταγωγία της άγριας νυχτερινής φύσης προσευχόταν ως τα μεσάνυχτα περιμένοντας να τελειώσει ο γερο-Ιωσήφ την προσευχή του. «Πέντε ολόκληρες ώρες», έλεγε κατόπιν ο Γέροντας, δεν σταμάτησαν καθόλου τα δάκρυα να τρέχουν από τα μάτια μου». Τις ίδιες στιγμές ο γερο-Ιωσήφ αναλογιζόταν βαλλόμενος από λογισμούς απογοητεύσεως: «Τι θέλω ν' ασχοληθώ με τον παπα-Εφραίμ; Κι αυτός θα είναι σαν τους άλλους». Τελικά έστειλε τον πατέρα Αθανάσιο, τον αδελφό του, και τον κάλεσε.

Ο Γέροντας του εξομολογήθηκε τρείς περιπτώσεις υψηλής πνευματικής καταστάσεως που είχε βιώσει. Όταν τελείωσε, είπε ο γερο-Ιωσήφ αποφαντικά: «Εσύ έψαχνες εμένα κι εγώ εσένα». Μια ιστορία βαθιάς πνευματικής σχέσεως άρχιζε. Εφεξής ο Γέροντας ονόμαζε τον γερο-Ιωσήφ γέροντά του. Και ομολογούσε: «Δεν αγάπησα και δεν φοβήθηκα τόσο πολύ κανέναν άνθρωπο στον κόσμο»… «Δυο μήνες κάθισα κοντά στον γερο-Ιωσήφ και βρήκα τη χάρη»… «Παιδί μου» έλεγε ο γερο-Ιωσήφ, «δεν έχεις απλώς καθαρότητα ψυχής, αγνεία έχεις».

«Δόθηκε στην υπακοή και την αγάπη του γερο-Ιωσήφ με όλη την ατόφια καρδιά του. Μετά χαράς δεχόταν την καθοδήγησή του. Με ακρίβεια εξέθετε τους λογισμούς του και την κατάστασή του την πνευματική». Ο Όσιός μας κατάλαβε καλά με την γνωριμία του με τον γερο-Ιωσήφ, ότι «ο μοναχισμός είναι χάρισμα ταπεινώσεως και καλλιεργείται με την άσκηση της υπακοής. Η υπακοή απευθύνεται κυρίως στην καρδιά του ανθρώπου, και έχει την ιδιότητα να ανακαλύπτει τη βαθιά καρδιά, την αρχή και το κέντρο της υποστάσεώς του. Εκεί είναι ο «τόπος» όπου σπείρεται η «άφθαρτος σπορά» του λόγου του Θεού και καρποφορεί η μαθητεία στις εντολές του Χριστού».

Η καθαρότητα και η αγνεία του Γέροντα, καθρεπτιζόταν πια σε κάθε του κίνηση, σε κάθε του λόγο, σε κάθε βλέμμα που σε διαπερνούσε χωρίς να σε τρομάζει. Οι εμπειρίες πολλές αλλά όλες μυστικές, ως θησαυρός πολύτιμος φυλαγμένος καλά από τα μάτια των περίεργων. Είναι γνωστή άλλωστε η συνομιλία με τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπό μας κ. Ιερώνυμο, όταν τον συνάντησε και τον ρώτησε

για εμπειρίες πνευματικές. Η απάντησή του δωρική με το γνωστό ύφος της αρβανίτικης προφοράς του, γεμάτη από την πείρα του από τους κινδύνους της πλάνης που ελλοχεύουν: «Όποιος βλέπει δεν λέει, και όποιος λέει δεν βλέπει».

Έγινε ο πνευματικός εκείνος με την καρδιά εκλεπτυσμένη από την μετάνοια και τη συνεχή παράσταση ενώπιον του Θεού. Ο νους του κινούνταν ταυτόχρονα προς το βάθος και το ύψος και το πλάτος της οδού του Κυρίου που τόσο αγαπούσε. Διανοίχθηκε στο πνεύμα του κόσμος απερίγραπτου μεγαλείου: και τα ζοφώδη βάθη του Άδου και οι φωτοφόρες σφαίρες των ουρανών. Απολάμβανε την ειρήνη του πνεύματος μέσα στο λουτρό της χάριτος. Οι εμπειρίες διαδέχονταν η μία την άλλη. «Την χάρη την βλέπανε ολοζώντανη, ψηλαφητή, να γεμίζει το δωμάτιο και αργότερα την Εκκλησία. Τα δάκρυα έτρεχαν ποταμηδόν, η χάρις πλημμύριζε τις καρδιές και το ναό. Πολλές φορές πάνω στο άγιο δισκάριο φαινόταν το θείο Βρέφος. Πλούσια η χάρις του Θεού σκέπαζε τον παπα-Εφραίμ και διαρκώς τον ανέβαζε εκεί που μόνο όσοι έχουν γευθεί μπορούν να καταλάβουν».

Αλλά μην σκεφθεί κανείς ότι οι πειρασμοί εξέλειπαν. Ο γερο-Ιωσήφ συχνά τον προειδοποιούσε: «Σου δόθηκε χαριτωμένη κατάστασις; Σύντομα περίμενε πειρασμό. Έχεις πειρασμούς και στενοχώριες; Κοντά είναι η παράκλησις από τον Θεό».

Γράφει κάποιος από αυτούς που τον αγαπούσαν: « Ο Γέροντας, άνθρωπος όσιος, με αγία ζωή, έμπλεος της χάριτος του Θεού με πληροφορίες για όσα ο δικός του κόσμος χωρούσε, και όμως ζούσε με την αίσθηση του αμαρτωλού και παρακαλούσε να ευχόμαστε για αυτόν. Παιδί μου, σε παρακαλώ, όταν φύγω, να μου κάνεις ένα σαρανταλείτουργο και πάντοτε να με μνημονεύεις…».

Ως αγώνας συνειδητός, η άσκηση του Γέροντα, απέβει στην εξέλιξή της, επιστήμη, τέχνη, πνευματική καλλιέργεια, όπως άλλωστε συμβαίνει πάντοτε όταν κάποιος αθλείται νόμιμα. Ωστόσο, όσο υψηλή και εάν είναι η καλλιέργεια αυτή, από ανθρώπινη άποψη, έχει εντελώς συμβατική αξία. «Κάθε μορφή ασκήσεως δύναται και οφείλει να είναι η λογική και ελεύθερη άσκηση του ανθρώπου, μέχρις ότου έρθει η τα πάντα στερεούσα ενέργεια της Θείας Χάριτος να σφραγίσει τους ασκητικούς αγώνες. Πάσα μορφή ασκήσεως θα παραμείνει ανθρώπινο μόνο έργο, και κατά συνέπεια φθαρτό». Ο Όσιος Γέροντας το γνώριζε πολύ καλά αυτό, γι’ αυτό ολόκληρη την ζωή του και τους ασκητικούς του αγώνες τους πέρναγε μέσα από την αγία υπακοή, και ο Θεός σφράγιζε τους κόπους του, και τον στερέωνε με την χάρη Του.

Και όταν ήρθε το γήρας, «ούτε υποψία δεν πέρναγε από το μυαλό του ότι πέρασε μια οσία ζωή σηκώνοντας τον βαρύ ζυγό των θλίψεων, οι οποίες αμέτρητες φορές

ανταμείφθηκαν με εξαιρετικές ουράνιες εύνοιες. Ήρθε σε εκστάσεις, είδε την Αγία Τριάδα, ασπάστηκε τον Χριστό, συνομίλησε με αγγέλους, πλημμυρίστηκε από την μέθη της θείας αγάπης, έλαβε υπερφυσικά χαρίσματα. Και τώρα βρίσκεται καρφωμένος πάνω στον σταυρό...για να εισέλθει εν τέλει στην δόξα του Χριστού... Τον Νοέμβριο του ’96 ένα ισχυρό επεισόδιο τον έριξε μόνιμα στο κρεβάτι με σχεδόν τέλεια ακινησία, αφωνία, αδυναμία καταπόσεως... Δεν αναπαυόταν στην κατάκλιση. Προτιμούσε να κάθεται στο κρεβάτι με τα πόδια χαμηλά στο πάτωμα και την πλάτη στηριγμένη σε μαξιλάρια. Όπως πάντοτε πολύ σκυφτός. Η αγαπημένη του στάση προσευχής. Σ’ αυτήν τη στάση τον πήρε ήσυχα ο Θεός στις 14/27 Φεβρουαρίου 1998».

Αγαπητοί μου αδελφοί, νομίζω πως όλοι μας αισθανόμαστε ευτυχείς και μακάριοι όχι μόνο που κάποιοι από εμάς είχαν την ευλογία να τον γνωρίσουν όσο ζούσε ανάμεσά μας, αλλά κυρίως, που συμμετέχουμε όλοι στην παγκόσμια χαρά της εισόδου του στον χορό των δικαίων.

Κατανοώ πως δεν είναι αρκετό να χαιρόμαστε μόνο, για την μεγάλη ευλογία που επεφύλαξε ο Θεός στις μέρες μας, άλλα πρέπει και να συναισθανθούμε όλοι μας την τεράστια παρακαταθήκη που αφήνει σε όλους, αλλά και στα πνευματικά παιδιά της ιδιαίτερης πατρίδας του, της Βοιωτίας. Οφείλουμε δηλαδή, να είμαστε αποφασισμένοι, όπως ο πνευματικός μας πατέρας, «ή να ζήσουμε σύμφωνα με την πίστη μας ή να πεθάνουμε. Στο βιβλίο της Αποκαλύψεως τονίζεται ότι δεν πρέπει να επιτρέψουμε στους εαυτούς μας ολιγωρία και χλιαρότητα στάσεως. Στις μέρες μας μαρτυρείται δυναμική αύξηση του κακού, που μας παγιδεύει μέσα σε ένα διαρκώς αυξανόμενο κύμα αδικίας. Ως χριστιανοί οφείλουμε να τοποθετηθούμε σε εντελώς αντίθετη φορά δυναμικής αυξήσεως, που δεν θα κατευθύνεται μακριά από τον Θεό, αλλά προς Αυτόν».14 Γιορτάζει σήμερα τούτος ο τόπος, τα τέκνα της Βοιωτίας, για τον όσιο πατέρα μας, που κατέκτησε τους ουρανούς. Γιορτάζει το χωριό του, που κάποτε το αποχαιρέτησε με στεναγμό αλλά και με την σπίθα της αγάπης του Θεού αναμμένη. Γιορτάζουμε όλοι αφού ο όσιος πατέρας μας είναι πλέον παγκόσμιος, έξω από συμβιβασμούς και μικρότητες. Δεν ανήκει σε κανέναν αλλά σε όλους, η επίγεια πατρίδα του δεν είναι το Αμπελοχώρι ή η Θήβα ή το Άγιον Όρος μόνο, αλλά κάθε τόπος καυχάται και τον καλεί να σκεπάσει με τις πρεσβείες του σύμπασα την οικουμένη.

Η χαρά όλων μας είναι μεγάλη, αλλά και η αγωνία μας για να μορφωθεί μέσα μας ο Χριστός. Είναι μεγάλη η χαρά μας, γιατί ένας νέος βλαστός που φύτρωσε στα αγαπημένα μας χώματα της Βοιωτίας, είναι πλέον παγκόσμιος και έχει τώρα καρπούς ουράνιους, χαρά επίσης γιατί γιορτάζουμε μαζί όλοι τα αγαπημένα του παιδιά, μικρά και μεγάλα, βοιωτοί και μη βοιωτοί, την είσοδο του παπα-Εφραίμ που

γνωρίσαμε και αγαπήσαμε, στην χορεία των οσίων. Ευχαριστούμε τον Θεό που μας έκανε συμμέτοχους στην χαρά αυτή, και ευφραινόμαστε όλοι μαζί.

Ικετεύουμε τον όσιο πατέρα μας, να μας καθοδηγεί ώστε να αναλάβουμε την ευθύνη που μας αναλογεί, για την κατεύθυνση που πρέπει να επιλέξουμε να ακολουθούμε, δηλαδή είτε να παραμείνουμε αδρανείς και στερημένοι ζωής ή να ενταχθούμε στη δυναμική αύξηση της εν Θεώ ζωής, όπως έκανε εκείνος.